

EL TELEFÈRIC

Vet aquí que a Sant Pere dels Forcats el temps és l'estona que triguen els flocs de neu a ajeure's als marges i als camins. La neu és el secret de la vida i de la llum que reinventa el paisatge. Els nens juguen encalmats. En tenen prou amb un cristall de gel, una petjada d'ocell o una espurna de foc per bastir històries plenes de colors.

Em dic Ketti, soc una guineu i avui no he pujat a la Cambra d'Ase, on vaig cada dia quan clareja. Només he arribat al bosc d'Eina perquè la Lisa fa set anys i vull ser la primera de felicitar-la. Tot i així, se m'ha fet tard i, quan torno, el rellotge del campanar toca les set. Obro la porta de l'habitació amb compte que no grinyoli i, encara que camino de puntetes i aixeco la cua per no fer soroll, la Lisa en percep el moviment i em dibuixa un

somriure mandrós. Salto sobre el llit i l'abraço. La Lisa em fa lloc al seu costat. Sospira, estira els braços, fa mil badalls que se m'encomanen i riem més que si ens fèssim pessigolles. Com m'agrada que no hi hagi escola!

A la Marta, la mare de la Lisa, li encanta cuinar. Els dies de festa s'hi esplaia i converteix els aliments bons en deliciosos. De bon matí ens arriba l'olor de la vainilla i de les herbes de Provença i, més tard, la de la xocolata desfeta. Ara sí que s'acaba la mandra! Aquestes olors fan llevar qualsevol. Mmmm!

—Quina gana! —diu la Lisa baixant cap a la cuina.

La Marta li fa un petó i ens diu que hem d'esperar els avis. I encara que no trigaran perquè viuen dins la muralla de Montlluís, el poble veí, la Lisa i jo pugem a l'habitació.

La Lisa té una aventura apassionant entre mans. S'asseu a terra i carrega els petits ninots dels clicks al tren. Avui anirem d'excursió a les gorges de Carançà.

—Aneu ben calçats? Tu no, petita! On vas amb xanquetes? No veus que tindràs fred als peus! —diu la Lisa.

I mentre busca les botes de muntanya per a la nena click, el vidre del balcó fa clenc!, com si el bec d'un pardal l'hagués picat. Ens aixequem d'una revolada. És l'avi Pere qui ha tirat la bola de neu. Quan arriba, sempre l'avis d'aquesta manera i, si no ha nevat, li tira una pedreta. Aquest gest el repeteix cada cop que ve, com si hagués oblidat que hi ha timbre i picaporta. I la Lisa, quan sent l'avis, baixa com un coet escales avall a rebre els avis. I jo li vaig al darrere fent saltironar la cua.

L'àvia Remei treu un regal del cotxe, una caixa enorme que fa olor de nou. La Lisa l'agafa i salta d'alegria. És un estel? Unes raquetes de neu? Una motxilla?... Els avis, enriolats, li responen a cada pregunta amb un no. I davant de tantes negatives, es rendeix i l'obre. Com costa de treure el cel·lo! La Lisa s'inquieta i, amb desfici, fa zasss! Mare meva, quina estripada!

—És un telefèric! —exclama—. Que bonic! És fantàstic! No m'esperava pas aquest regal!

Després d'esmorzar, l'avi Pere i la Lisa munten el telefèric. Estan molt concentrats, i jo estic asseguda amb el cap ben alt i les potes del davant ben estirades, a punt d'ajudar, si cal. I quan dono a l'avi el tornavis que ha caigut a terra, em fa dues moixaines com quan al bosc em cauen dues arracades d'avellaner al cap. Els dits de la Lisa, envermellits per la força, aguanten el cable que l'avi passa per la corriola. Ha de quedar ben tibet, no fos cas que, quan la cabina vagi plena, màxim quatre ocupants, el telefèric es desmunti. Més tard, tots els habitants del poble fan cua per pujar-hi. La Lisa ha posat les famílies amb nens petits davant de tot, després la nina i el nino, l'os i la mona de peluix, els titelles, els pastors amb el bestiar, els dinosaures i, fins i tot, els ànecs de la banyera.

—Avi, i si fem que el telefèric arribi a la Lluna?

—No sé si hi arribarà, el cable.

—Saps, avi? A vegades la Lluna plora.

—Ah, sí?

—Sííí! Perquè es pensa que els meteorits li volen fer mal.

—Ai, els meteoroides, que no saben on van! —puntualitza l'avi.

—Avi, la nina té gana. Podem descansar un moment i li dono la sopa?

—I tant! Tu atipa la nina, que jo, amb un cop de cotxe, aniré a buscar el cable.

És hora de dinar i l'avi no ha tornat, encara. L'àvia Remei li truca una vegada i una altra, i sempre la mateixa resposta: aquest és el contestador... I quan arriba, li demana, enfadada, si no podia esperar, el cable. Encara duu el mòbil a la mà. L'avi agafa les dues tristes olives que han sobrat del vermut i me'n dona una. I mentre en Pere fa veure que no sent la Remei, com fa sempre que no vol discutir, la Lisa branda el cap i deixa clar que no, que no podia esperar. La gana no acompanya el bon humor. En Sergi, el pare de la Lisa, s'afanya a fer-los seure, i la Marta serveix la sopa de carbassa que, a cremadent, se'ls posa molt bé. Després, amanida tèbia d'enciam, créixens, ceps i formatge d'ovella, tot condimentat amb vinagreta de mel i sèsam. Se'm fa la boca aigua! Els dies de festa em guarden les sobres i la Lisa en deixa expressament. I ara sí que la conversa s'anima: que si són els últims bolets de la temporada, que si la llet de les ovelles que pasturen és més bona, que si s'extingeixen les abelles...

—Que bona, l'amanida! —La Lisa se'n llepa els dits.

—A mi també m'agraden, els agredolços, Lisa. Quan vaig anar a la Xina amb els meus pares, me n'atipava —explica l'àvia, viatgera i sibarita. De petita va viure en uns quants països i, com que té amics pertot, de tant en tant els visita.

—Pequín, Xangai, Hong Kong... —xiuxiueja la Marta, absent, movent l'índex de la mà dreta com si resseguís un mapa invisible.

—Lisa, el que t'agradaria és el *dim sum* —continua l'àvia Remei—. Un dia et portaré al restaurant del senyor Kao, a Barcelona.

—És massa lluny, Barcelona!

—Tens raó, Lisa. Anar a Barcelona només per menjar raviolis xinesos... Encara que si ho diu l'àvia, segur que són bons —assegura l'avi.

En què pensa, la Marta, que s'ha quedat amb la paraula *Hong Kong* als llavis com si fos un agredolç? Ella i en Sergi s'aixequen per treure la cassola del forn i emplatat el pollastre farcit d'escalunyes. Es miren, i la intuïció de guineu m'assegura que amaguen un secret que no revelaran fins a les postres. Són ànimes bessones, un tic-tac sincronitzat a la mil·lèsima de segon.

La conversa continua: l'àvia insisteix en el plaer que li provoquen els menjars exòtics i l'avi, que no hi ha res com la cuina occitana. Diria que tots dos tenen raó, només que quan un fa tic, l'altre fa tac. L'avi, amb molta cura, posa les espelmes al pastís de Sacher i les encén a poc a poc, com si cada flama li recordés, d'un a un, els últims set anys.

Balbucejia que han passat massa de pressa i que ha d'aprofitar el temps per estar amb la neta. La Lisa s'asseu a la falda de l'avi, riu i es concentra per apagar els blens d'una bufada mentre li canten cançons de «per molts anys». I com una premonició, quan aplaudeixen, un núvol eclipsa el sol i amenaça tempesta. L'avi, d'aquests en diu cumulonimbes. Apunto el musell cap al sostre i acluco els ulls mentre en Sergi reparteix el pastís. Soc supersticiosa.

—La Marta us ha de dir una cosa! —En Sergi, intranquil, recolza la mà a l'espatlla de la Marta.

—Sí! Em donen una beca per fer un treball d'investigació genètica a Hong Kong.

—Ooooooh! És fantàstic, Marta! —exclama la Reimei—. Has dit que sí, oi?

—No, no! Abans volia saber la vostra opinió. A en Sergi li sembla bé. Ell pot fer la seva feina de programador des d'on vulgui. Lisa, què et sembla, a tu?

—Ai, no ho sé, mama!

—Lisa, pensa que Hong Kong és una ciutat moderna. T'agradarà molt! —afirma l'àvia.

—Què vol dir moderna?

—Hi ha tot el que és més nou! Allà, les cabines del telefèric que t'hem regalat, hi són de veritat.

—Doncs tenia el cable curt.

—Ai, Lisa! Res, que hi heu d'anar! —insisteix l'àvia.

—Tinc quinze dies per pensar-m'ho. Però si accepto, he de ser allà abans d'un mes, és una vacant que s'ha de cobrir de seguida. No ho sé, la Lisa... —dubta la mare.

—Pensa-t'ho bé, Marta. El govern xinès cada vegada estreny més les llibertats dels hongkonguesos. Hi haurà disturbis al carrer.

—Aquí també. Només seria per dos anys. Papa, per això no has de patir. Som prudents.

L'avi, la Lisa i jo fa una estona que hem pujat a dalt per acabar de muntar el telefèric i, mentrestant, el cel s'ha ennegrit. Ara ja plou a bots i barrals. I quan els llamps i els trons sacsegen la muntanya, amb la Lisa ens protegim a l'angle de la paret de sota el llit, a l'alcova. Des d'aquí, ni els trons no són tan greus ni els llamps no són tan resplendents. I, a poc a poc, ens envaeix la calma i sentim com la pluja esdevé cada vegada més fina. La pell blanca de la Lisa ha agafat un to rosat, i el jersei vermell, que amb els llamps semblava foc, ara li realça la vivor de la mirada. Intenta bellugar-se i jo, sense voler, amb la cua li faig caure les bales que guarda a la butxaca. Rodolen cada vegada més de pressa fins als peus de l'avi, que just acaba de muntar el telefèric. La mona vol atrapar les bales i l'elefant es queixa que li trepitja la trompa; el lleó diu que té son i la zebra, que si no s'espavila, li escabellaran la crinera. Els dinosaures són els primers de sortir i jo soc l'última perquè controlo que no quedi ningú sota el llit. Tots van a fer cua i el telefèric fa el primer viatge. La Pippes, la granota de silicona, l'inaugura. Sempre ella, sempre! Però, malgrat això, ha estat un dia de llebres. Uau! Que bé que ens ho hem passat!